

A woman with voluminous, curly blonde hair is seen from behind, walking away on a paved path. She is wearing a light pink, multi-layered tulle wedding dress with a low back and short sleeves. The path is lined with green trees and bushes, and a white statue is visible in the distance.

*Valemonto
kilmingieji*
I

Ally Blake

Pabėgusioji

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

**Ally
Blake**

PABĖGUSIOJI

Dviejų knygų serija
„Valemonto kilmingieji.“
Pirma knyga

Versta iš Ally Blake,
Rescuing the Royal Runaway Bride, 2018
© Ally Blake, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Rasa Žukienė, vertimas iš anglų kalbos, 2020

© Ana Gorbatova, dizainas, 2021

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2021

ISBN 978-609-03-0682-6

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2021

1

Puikesnės dienos karališkosioms vestuvėms ir būti negalėjo, galvojo Vilas, išnuomotu kabrioletu skriedamas vingiuotais Valemonto keliais.

Dangus buvo žydras. Baltų kamuolinių debesų kaimenės spietėsi virš snieguotų kalnų viršūnių ir metė šešėlius ant žalio kalvoto slėnio – jo vardu pavadinta maža Europos kunigaikštystė.

Vilo skaičiavimu, bet kurią dieną slėnyje turėjo pradėti snigti. Vietoj to, maloniai šildantys saulės spinduliai skverbėsi pro gaivą, tvyrančią po smarkių liūčių. Atrodė, lyg įtakingai Valemonto karališkajai šeimai panorėjus gero oro, tas noras buvo patenkintas.

Bet Vilas Darsis netikėjo norais. Jis tikėjo žmogaus akies gebėjimu aptikti milijonus spalvų šviesos lašelyje, karščiu, kylančiu iš toli degančių žvaigždžių, ir kad orų prognozės yra netikslus mokslas.

Vilas – astronomas, jo sritis tikras ekstrapoliacijos žaidimas: senovėje įrodyti dalykai panaudojami kuriant dabartines teorijas, pasikliaunama skaičiavimais, išeinančiais už žino-

mų dydžių ribų. Turėjai būti iš dalies kaubojus, iš dalies tyrinėtojas, iš dalies kodų laužytojas, idealistas ir aiškiaregys, kad sektųsi šioje srityje – apie tai Vilas kalbėjo kaip pagrindinis pranešėjas Erdvės ir laiko forume, vykusiame Londone praėjusį vakarą.

Forumas vyko vėly vakarą. Todėl į Valemontą Vilas atskrido šįryt ir rūmus pasieks tik prieš pat prasidedant ceremonijai.

Atidėtas skrydis suteikė daugybę progų atsakyti kelionės, jei tik Vilas būtų panorėjęs. Paskaita apie kirmgraužą – tunelį per erdvę ir laiką – kurią reikės skaityti Amsterdamo universitete už poros dienų. Tinklaidė su naujienų portalu *newyorker.com*. Redaktoriaus pastabos dėl astronomijos vadovėlio antrojo leidimo, turinčio pasirodyti bet kurią dieną. Ir dar į Oriono ūką nukeliantis virtualios realybės žaidimas, į kurį Vilas investavo ir konsultavo techniniais klausimais.

Pakankamai priežasčių nevažiuoti.

Ir tik viena priežastis sėsti į lėktuvą.

Pamatyti, kaip senas draugas susisaisto santuokos įžadais.

Saitų diena, mąstė Vilas, stengdamasis nekreipti dėmesio į augantį nerimą, ką atneš ši

diena.

Jis nuspaudė greičio pedalą. Dailų mažą automobilį pakeliamu stogu išnuomojo asistentė, tikėdamasi, kad Vilas „susivoks, kaip, po galais, jam pasisekė, ir sugebės pasimėgauti“. Skrodžiant kaimiškas vietas, šaltas vėjas taršė plaukus, tada kelias susiaurėjo, perspėdamas apie dar vieną idilišką kaimelį.

Staigus posūkis ir Vilas jau vidury gyvenvietės: siauros, vingiuotos, akmenimis grįstos gatvelės dujinius žibintus primenančiais gatvės šviestuvais, akmeniniai namai šiaudiniais stogais, susigrūdę vienas prie kito, įsispraudę į statų kalvos šlaitą, ant palangių gausybė ryškiaspalvių gėlių. Istorija trupiančiose akmeninėse sienose, samanotuose šaligatviuose ir retkarčiais pasitaikančioje žalvarinėje iškabojėje, menančioje praėjusius laikus.

Vilas perjungė žemesnę pavarą ir sportinio modelio automobilio variklis suriaumojo. Žema mašina sunkiai stūmėsi senoviniu grindiniu, ir apimtas įtampos Vilas sukando dantis – tai viskas, ką galėjo padaryti, kad išvengtų minios, pasipylusios į kelią iš siaurų pėsčiųjų takų.

Žmonės buvo nusiteikę šventiškai. Šypsojosi traukdami į alines, parkus ir savo namų sve-

taines visoje šalyje stebėti vestuvių per televi-
ziją. Palei kelią buvo priraišiota rožinių ir auk-
sinės spalvos kaspinų. Rankų darbo vėliavos
plaikstėsi ant vėtrungių. Išbarstyti rožiniai
žiedlapiai nuklojo pėsčiųjų takus ir plūduriavo
balose.

Viskas tik dėl to, kad seniausias Vilo draugas
Hugas ruošėsi vesti moterį vardu Mercedes
Grėj Leoninė. Gyventojai, prikabinę kaspinų ir
pribarstę žiedlapių, pažinojo jaunikį kaip prin-
cą Alesandrą Hugą Džordano.

Tada kelias atsilaisvino, Vilas pasuko link
akmeninio tilto ir, kirtęs sraunią upę, įkalinu-
sį kaimelį ant kalvos šlaito, vėl išniro į atvirą
erdvę.

Kiek tik akys aprėpė, aplink buvo labai žalia,
po lietaus suvešėjusi žaluma švytėjo ir žaiža-
ravo.

Vilas važiavo pirmyn, kol pasiekė medžių tu-
nelį, einantį lygiagrečiai su upe.

Pro tamsią lapiją šmėsčiojo besidriekiantys į
tolį laukai. Iš visur matomi kalnai metė vėsius
šešėlius. Ir, jeigu GPS nekvailiojo, bet kurią
akimirką rytuose...

Štai. Saulės spinduliai atspindėjo arkiniuo-
se languose ir blyškūs smiltainio bokštelių

nudažė rožinio aukso spalva. Aukštai iškeltos rožinės ir auksinės spalvos vėliavos plaikstėsi vėjyje, o nuostabūs ir didingi lyg iš pasakos Valemonto rūmai dunksojo ant stataus upės kranto.

Vilui nuo įtampos užgniaužė kvapą.

Daugiau nei prieš dešimt metų jis pirmą kartą buvo pakviestas į rūmus. Tą vasarą, dėl tam tikrų aplinkybių, konkrečiau, dėl nelaimingo įvykio slidinėjant, jam teko likti Londone, senelių name, primenančiame mauzoliejų, o jo sesuo Klerė viena pati išvyko aplankyti karališkosios šeimos kaip ypatinga Hugo viešnia.

Po poros savaitių Vilo gyvenimas tragiškai pasikeitė visiems laikams. Daug netekęs berniukas tapo viską praradusiu jaunuoliu. O Valemontas, nuostabaus grožio kraštas, nuo tada jo pasąmonėje atvėrė pulsuojančią žaizdą.

Sukilę prisiminimai užliejo Vilą. Praeityje jam nesisekė susidoroti su sunkumais. Dabar jis turėjo galimybę viską ištaisyti. Vyras tvirčiau įsitvėrė vairo ir važiavo pirmyn.

Įvažiavus į tankumyną vaizdas susiaurėjo iki žalio vingiuoto tunelio ir provėžuoto pažliugusio kelio, kurio nepasiekė saulės spinduliai. Netikėtai į kelią išlėkė avių banda.

Vilas vėl sulėtino greitį ir šįkart sustojo. Pasidėjo alkūnę ant atidaryto lango, smakrą pasirėmė ranka, pirštu barbendamas į apatinę lūpą. Jei gyvenimas nebūtų toks negailestingas ir chaotiškas, vieną dieną šioje pasakiškoje vietoje jis būtų galėjęs dalyvauti visai kitokiose vestuvėse. Ne kaip vaiduoklis iš jaunikio praeities, bet kaip vyriausiasis pabrolys ir brolis – vienas asmuo.

Vilas papurtė galvą.

Nėra prasmės svarstyti, kas būtų, *jeigu būtų*. Pasaulis tiesiog sukasi toliau. Diena išstirpsta į naktį. O išaušus vėl viskas prasideda iš naujo.

Paskutinė avis nuskuodė pro šalį, ją nusekė sudžiūvęs seniokas, apsirengęs kombinezonu, nešinas lazda rankoje. Piemuo prilietė skrybėlės kraštą. Vilas atsakė rankos mostu. O tada graužiamas nerimo patraukė toliau.

Važiavo lėtai, nes po lietaus ant senovinio akmeninio kelio iš purvo susidarė gilios provėžos. Virš kelio buvo pavojingai žemai pasvirusių medžių, jų šešėliai išmargino priekinį mašinos langą, šviesos ir šešėlių šokis ant Vilo rankų akimirkai sutrikdė regėjimą, tada...

Vilas staigiai nuspaudė stabdžius. Mašinai čiūžtelėjus tvirtai nusitvėrė vairo, purvas

drabstėsi į visas puses, variklis žviegė, siauros padangos slydo, nerasdamos sukibimo.

Mašina metėsi į šoną ir šaižiai cypdama sustojo, o pagreičio jėgos priekin nusviestas Vilas taip rėžėsi į saugos diržą, kad kvapą užgniauzė. Tą akimirką variklis nusičiaudėjo ir užgeso.

Krūtinė degė ten, kur įsirėžė diržas. Pirštus ant vairo gėlė. Atrodė, kad kraujas suplūdo į smegenis. Adrenalinas pulsavo venomis. O širdis daužėsi kaip pašėlusį.

Vilas girdėjo dunkstelėjimą. Buvo tikras tuo. Iš riaumojimo ir springčiojimo garsų išsiskyrė kažkoks trinktelėjimas. Baimindamasis pralieto kraujo, dėl išvirtusio medžio sulaužytos ašies, ar dar blogiau, kad parbloškė atklydusią avį, Vilas atmerkė akis.

Pro tankumyną veržėsi saulės spinduliai. Nuo kelio kilo garas. Medis virš galvos lyg konfeti barstė šlapius lapus. Bet nesimatė jokios avies.

Vietoj jos, priešais automobilį, per patį priekinio lango vidurį stovėjo moteris.

Vilas sumirksėjo norėdamas įsitikinti, kad moteris ne fantazija. Tokia blyški ir grakšti tamsios, drėgnos augalijos fone, kad beveik

švytėjo.

Lyg sulėtintame kine iš aukštai atplazdėjęs lapas įstrigo kaštoninėse moters garbanose, užkritisiose ant veido. Kitas nusileido ant pusnuogio peties. Dar vienas įsipainiojo plačioje rožinėje suknelėje, triskart didesnėje už ją pačią.

Visas šitas smulkmenas Vilas užfiksavo per pusę sekundės, kurios užteko iššokti iš automobilio. Purvas šliūkštelėjo ant proginių batų ir ėmė sunktis į kojines, bet jo nesustabdė, tik sulėtino.

- Kur jums skauda?! - suriko Vilas persibraukdamas ranka plaukus, kad numalšintų norą paliesti moterį.

Moteris to nebūtų pastebėjusi. Ji stovėjo užsimerkusi, lūpų kampučiai nuleisti, ašaros nepaliaujamai tekėjo skruostais, palikdamos juodas vageles. Ir ji drebėjo, lyg ją būtų galėjęs nunešti stipresnis vėjo gūsis.

Geriausiu atveju šokas. Blogiausiu... Smūgio garsas vis dar aidėjo Vilui ausyse.

- Ponia, man reikia, kad pažiūrėtumėte į mane, - pasakė jis garsiau. Balsu, galinčiu nutildyti kambaryje susigrūdusius patyrusius politikos vilkus. - Dabar.

Moteris krūptelėjo, nurijo gumulą. Tada atmerkė akis.

Akys buvo didžiulės. Per didelės moters veidui. Mėlynos. Gal žalios. Sunku pasakyti, nes buvo paraudusios ir patinusios nuo tamsių ašarų.

Moteris vis labiau virpėjo, visu kūnu, nuo sulipusių blakstienų iki prašmatnios suknelės sijono. Stovėdamas toje įelektrintoje tyloje, drumsčiamoje tik vėstančio variklio šnypštimo ir tiksėjimo, Vilas žinojo, kad dar niekada nejuoto tiek daug energijos, srūvančios iš vieno žmogaus. Lyg saulės vainikas ji tvieskė gero-kai toliau už fizinio kūno ribų, paliesdama kiekvieną savo kelyje.

Pajutęs poreikį atsitraukti Vilas žengė žingsnį atgal ir ištarė:

- Negaliu padėti, kol nepasakysite, ar esate sužeista.

Moteris paskutinį kartą suvirpėjo nuo galvos iki kojų pirštų galiukų, tada įkvėpė. Panašu, kad tai padėjo, nes ji sumirksėjo. Pažvelgė į mašiną. Pakėlė rankas lyg mėgindama išlaikyti pusiausvyrą. Rožiniai deimantai ausyse švelniai sužėravo, kai ji papurtė galvą. Ne.

Vilas lengviau atsikvėpė. Palengvėjimui įvei-

kus įtampą, prasiveržė jam nebūdingas pyktis.

- Tai ką, po galais, išdarinėjate šitaip iššokdama priešais mano mašiną?

Po šito protrūkio moteris sumirksėjo, akys dar labiau išsiplėtė. Tada kilstelėjo smakrą, atrodė, lyg būtų ūgtelėjusi, ir galiausiai prakalbo:

- Dovanokite, bet aš *neiššokau* priešais jūsų mašiną.

Vilas išblyško. Kiekvieniame skiemenyje aidėjo Valemonto tarmei būdingas melodingumas, kurio nebuvo gyvai girdėjęs daugybę metų. Jis sugrąžino Vilą į praeitį, ir žemė po kojomis sudrebėjo.

Vyras sutelkė dėmesį iš naujo.

- Iššokote. Išsuoliavote. Įnėrėte kaip gulbė. Jokio skirtumo. Turėjote girdėti, kad atvažiuoju. Mano mašinos variklis ne iš tyliųjų.

Didelei savo nuostabai jis išgirdo nelabai moterišką prunkštelėjimą.

- Ne iš tyliųjų? Čia gi akivaizdi vidurio amžiaus krizė. *Jūs* turėtumėte lėčiau vairuoti savo nevisavertiškumo kompensaciją... Ypač tokiais keliais kaip dabar po lietaus.

- Mašina išnuomota, - atšovė Vilas, tada mintyse sau trinktelėjo, kad užkibo ant kabliu-

ko. – Greitis čia ne esmė. Faktas tas, kad sugalvojote kirsti kelią posūkyje, kur tanki lapija užstoja šviesą. Galėjote žūti. O gal toks jūsų planas? Jei taip, tai planas labai kvailas. Beveik visi šalies gyventojai jau rūmuose arba sėdi prie televizorių ekranų ir stebi karališkąsias vestuves.

Moteris susigūžė, išblyškęs veidas taip pabalo, kad Vilas kone galėjo įžiūrėti venas po oda. Ji nudelbė akis, palenkė galvą ir sumurmėjo:

– Tai, kad esu čia ir dabar, niekada nebuvo jokio plano dalis, galiu jus užtikrinti.

Puiku. Gerai. Viskas pakrypo keista linkme. Laikas grįžti prie esmės.

– Taigi, išsiaiškinkime, aš jūsų nepartrenkiau. Ji papurtė galvą, kaštoninės garbanos su bangavo.

– Nepartrenkėte.

– Galiu prisiekti, kad girdėjau smūgį.

Moteris vyptelėjo. Tada pažvelgė į jį pro ilgą, sulipusias blakstienas.

– Kai pamačiau jus atvažiuojant, padariau vienintelį dalyką, atėjusį į galvą. Mečiau į jus batelį....